



P. Jeannin:

Pán pak byl se mnou

F. B. Hole:

Sloužit a čekat

A. Remmers:

„Křest“ Pána Ježíše

PÁN PAK BYL SE MNOU

Život apoštola Pavla se vyznačuje více zjeveními Pána. Ta vyjadřují vnitřní vztahy, které spojovaly služebníka s jeho Pánem. A učí nás také, jak musí být utvářena závislost každého věřícího, jenž je v Jeho službě.

Pronásledovatel

Jako pravý syn Benjamína („vlk, který trhá“), nebyl Saul nikterak otřesen mučednickou smrtí Štěpánovou.

Naopak, stále ještě dychtě po vraždách, pronásledoval učedníky Pána. Tu je náhle uprostřed dne před Damaškem uvržen k zemi jasným světlem a slyší hlas z nebe, který mu říká: „*Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ? ... Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ!*“ (Sk 9,4.5)

To tedy bylo potvrzení Štěpánova svědectví, že Ježíš žije. A ještě více, žije a trpí spolu s těmito prostými věřícími, které Saul tak tvrdošíjně pronásledoval. Toto božské zjevení mělo způsobit neobyčejné obrácení a apoštolovi vtisknout nesmazatelnou pečeť.

Výchova

Po tři roky byl Pavel vskrytu vzděláván v Boží škole (Gal 1,17), jako tomu bylo u Mojžíše, Davida, Eliáše a jiných. Jakmile začal službu v Jeruzalémě, byl vystaven pronásledování.

Bratři byli dostatečně moudří, aby ho poslali do Cesareje a odtud do jeho rodného města Tarsu (Sk 9,30). Toto místo ukazuje přitom jen vnější hledisko, ale později dává Pavel poznat rozhodující příčinu pro svůj odchod: „*Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma, a modlil jsem se v chrámě, že jsem byl u vytržení myslí. I viděl jsem jej, an dí ke mně: Pospěš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, neboť nepřijmou svědectví tvého o mně ... Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošlu tebe.*“ (Sk 22,17–21) Když Pán Pavlovi v průběhu tohoto druhého zjevení potvrdil úkol, který mu svěří, chce mu tím především sám vytyčit přesně vymezený rámec jeho misijního pole. Necítíme v této souvislosti připomínku slov Ježíšových k posedlému: „*Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou.*“ (Mk 5,19)? Tak zůstal Pavel po více let v Tarsu, a pak se připojil k věřícím v Antiochii.

Služebník

Ve Skutcích 18 čteme, jak Pavel zvěstuje evangelium, a přitom vykonává své řemeslo, aby nikomu nebyl na obtíž. Od začátku svého zvěstování naráží na silný odpor ze strany Židů. Měl tu ustoupit a obrátit se jinam? Boží odpověď nenechává ani při této třetí příležitosti na sebe čekat: „*I řekl Pán v noci u vidění Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlč. Neboť já s tebou jsem.*“ (Sk 18,9.10) Měl předtím čas, aby se v tichosti učil; nyní přišla chvíle, aby mluvil se smětostí – ale také s ujištěním, že nebude ponechán samotný. A tato povinnost, kterou přejal služebník, jenž byl hotov dbát za každou cenu vůle svého Mistra, vedla ke vzniku shromáždění v Korintu a dovolila nám o staletí později mít užitek z naučení dvou zásadních Dopisů.

Vězeň

Ve Skutcích apoštolů 23 nalézáme Pavla v Jeruzalémě v římském táboře na konci dvou zvláště obtížných dnů. Nastala noc, a s ní opět přišel klid. Ale apoštolova ducha muselo soužit mnoho otázek. Tu se přiblížil „božský Přítel“ počtvrté: „*Budiž stálý (Bud' dobré mysli)!*“ (verš 11) Je to stejné slovo, které kdysi uklidnilo učedníky na bouřlivém moři (Mk 6,50). A přece má tentokrát poselství závažný smysl: „*Jako jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčit i v Římě.*“ Pro učedníky se vítr uklidnil, když Ježíš vstoupil do lodi; pro Pavla se vítr nikdy neuklidní ... ale Ten, který „*byl s ním*“ svého svědka nenechá bez pomoci.

Cesta po moři ve Skutcích 27 je více než jen plavba přes rozbouřené moře. V této bouři se zdálo, že každá naděje na záchranu zmizela. Jaká chvíle to byla pro apoštolu, když na bezmocné lodi k němu v noci přistoupil „nebeský Cestující“ se slovy: „*Neboj se... Dal tobě Bůh všecky, kteří se plaví s tebou.*“ (verše 23 a 24)

Pak mohl Pavel slovy Pána Ježíše k učedníkům posilnit námořníky: „*Budte dobré mysli, muži!*“ (verš 25)

Vězeň nyní píše z Říma svůj poslední dopis Timoteovi, svému dítěti ve víře: „*Všichni mne opustili: Pán pak byl se mnou a posilnil mne... I vytržen jsem byl z úst lva.*“ (2. Tim 4,16.17) Ano, vítr stále ještě duje, ale je tu Pán, ten věrný Přítel v těžké hodině. Jak to říká v průběhu tohoto šestého zjevení? Je to jakoby zapečetěné poselství, ale můžeme zaznamenat něco z moci triumfálního zvolání toho, jenž hleděl do očí smrti: „*A zachová mne ke království svému nebeskému, jemuž sláva na věky věků! Amen.*“ (2. Tim 4,18)

Brzy měla přijít pro tohoto věrného služebníka hodina, kdy odloží svůj stánek. Když byl vytržen do třetího nebe, mohl už něco okusit z budoucí blaženosti. Ale v tomto vznešeném okamžiku jej jeho víra nese vstříc sedmému zjevení, tomu

nejobdivuhodnějšímu ze všech, vstříc příchodu Pána ke vzetí Jeho lidu: „*Běh jsem dokonat, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterou dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všech-něm těm, kteří milují to jeho slavné zjevení.*“ (2. Tim 4,7.8) A nebude vznešená odměna služebníka spočívat v tom, že Mistr položí korunu na jeho hlavu se slovy: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný!... Vejdi v radost pána svého*“ (Mt 25,21)?

P. Jeannin, EuE 4/2013

SLOUŽIT A ČEKAT

V minulosti jsme se obrátili; v budoucnosti se setkáme s Božím Synem, který přijde z nebe; a mezi tím máme sloužit živému a pravému Bohu a s vytrváním čekat. Sloužit a čekat – když toto pro sebe přijmeme, bude to pro nás s užitkem. (- úvodní slovo vydavatele)

„Oni zajisté sami o nás vypravují, jaký byl příchod náš k vám, a kterak jste se obrátili k Bohu od model, abyste sloužili Bohu živému a pravému, a očekávali Syna jeho z nebe, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše, který zachránil nás od přicházejícího hněvu.“ (1. Tes 1,9.10)

Tyto verše napsal apoštol Pavel, největší evangelista všech dob, mladým křesťanům – obráceným lidem v prvním století. My ... jsme z větší části mladí křesťané, obrácení lidé 20. století, ale to, co bylo pravda tehdy, je pravda i pro nás dnes. Apoštol se vracel až k začátku jejich obrácení, kdy se obrátili od model k Bohu. Na konci verše hledí kupředu až k nádhernému konci, kdy bude z nebe zjeven Boží Syn. Ale mezi tím ukazuje na věci, které by měly vyplňovat toto mezidobí u každého z nás.

Obrácení

„Obrátili jste se k Bohu od model“, to je pravý význam obrácení v jeho kladné i záporné stránce. Jestliže se obrátíme k Bohu, musíme se nutně odvrátit od model, které na nás kdysi působily svým kouzlem a podmaňovaly nás. Proč se tito lidé obrátili k Bohu? Někteří z nich byli bezpochyby Židé, jejichž otcové se kdysi na Sinaji lekli a od Něho se odvrátili (srv. s 2. M 19,24). Tito se obrátili k Němu, protože se jim zjevil v Ježíši Kristu, našem Pánu a ne v třesení a hromobití na Sinaji. My jsme se k Němu obrátili ze stejného důvodu.

Víme, že *„Bůh byl v Kristu, smiřuje svět se sebou samým“,* a všechno bylo tak dokonalé, že Ježíš sám mohl říci: *„Kdo viděl mne, viděl Otce.“* (Jan 14,9) Bůh se stal našim srdcím cenným. Mnozí se mylně domnívají, že Ježíš je ztělesněním

milosti a dobroty a Bůh naproti tomu přikazuje bázeň, takže při myšlence na Něj nemohou mít vnitřní pokoj. Pravda je ale ta, že Bůh je zjeven v Ježíšovi. V Kristu vidíme Boží srdce – Jeho lásku a Jeho svatost.

Když se obracíme k Bohu, odvracíme se od model. Tesaloničtí se odvrátili od model pohanického světa se všemi jejich nečistými obyčeji a zlem. Jak my se odvracíme od model? Co vlastně je modla? Je jí všechno, co si v srdci člověka nárokuje první místo, které náleží jen Stvořiteli. Nezbožňujte proto nic, neboť vaše srdce mají být zasvěcena jen Bohu samému. Při nás je nebezpečí, že naše srdce ochladnou a že potom věci, které jsme měli před svým obrácením jako modly, si opět přivlastníme. Mnozí z nás jsme už s trápením hleděli na mladé křesťany, kteří učinili dobrý začátek, a potom později přece ochladli. Láska k Spasiteli ochabla a staré modly se svou zotročující mocí se jich opět zmocnily. Chtěli bychom vidět, aby naše obrácení pro nás bylo a zůstávalo praktickou skutečností a aby ty věci, které kdysi uchvacovaly naše srdce – nemusejí to být bezpodmínečně věci, které jako takové jsou zlé – už neměly místo v našich srdcích a myšlenkách.

Křesťanská naděje: Pán Ježíš nás uchvátí do nebe

Naše cesta skončí při příchodu Božího Syna z nebe. On je naším Zachráncem před hněvem, který začne, když se Kristus zjeví. Hněv přijde. Někteří snad řeknou: „Tomu přece snad nevěříš?“ Musím říci, že když se podívám na zem, jaká dnes je, nemohu věřit ničemu jinému. Tolik šokující zlo naplňuje zem, takže dokonce i hříšní lidé se proti tomu stavějí s hněvem a soudem. Dovedu rozumět každému upřímnému člověku, jenž říká: „Jestliže ve vesmíru není žádná moc, která by zasáhla, aby zlu zabránila, pak bychom si takovou museli přát!“ Víme, že tu je Bůh věčné spravedlnosti a pravdy a že Pán Ježíš je určen k tomu, aby vykonal Boží hněv, a že On je současně Zachránce svého lidu. Jestliže jsi prožil blaženost obrácení od model k Bohu, máš také jistotu, že Ježíš je Zachránce od přicházejícího hněvu.

Pravý obsah života: služba a čekání

Ale já bych chtěl ještě říci více k tomu, co má vyplňovat mezidobí. Náš život má být životem služby a čekání. Každý, kdo slouží nějaké věci nebo nějaké osobě, je tím poznamenán. Lidé světa slouží hlavně svým vlastním zábavám a žádostem. Když to dělají, slouží ve skutečnosti samému velkému odpůrci. My jsme povoláni, abychom sloužili tomu živému a pravému Bohu a je mnoho možností k tomu, jak to činit. Když Boha s oddaností následujeme a Jeho vůle pro nás má nejvyšší prioritu, bude nás vést ve službě, která se Mu líbí, zatím co jsme na cestě ke slávě.

Svět pomíjí a jeho žádost, ale ten, kdo činí Boží vůli, zůstává na věčnost. Sloužíme **živému** Bohu, který si všímá každé nejmenší služby a na konci ji odmění.

Kromě toho čekáme na příchod Zachránce. Tisíce let se lidé pokoušeli nastolit v tomto světě ideální stav, a stále se o to ještě pokoušejí. Nikdy ho nedosáhli a nikdy ho také nedosáhnou. My to víme, a proto se neúčastníme jejich plánování ani jejich neshod a svárů, které z toho povstávají. Místo toho čekáme na příchod Pána Ježíše. Jen On má moc poddat si ďábla, původce hříchu v Božím krásném stvoření. V jednom ohledu to už učinil při svém prvním příchodu svou smrtí a svým vzkříšením. Jiným způsobem to učiní při svém druhém příchodu, když ďábla sváže a úpící zemi osvobodí. A své shromáždění zachrání, když je vezme do nebe.

Že Kristus přijde, je jistá, zjevená skutečnost. Pokus udat nějaký časový okamžik, je marná snaha, avšak přece se odvážím věřit, že Jeho příchod je velmi blízký. Někdy jsme tázáni, zda pro takovou domněnku je v Písmu nějaký důkaz. Proto krátce uvedu tři důvody z Písma, o které se má domněnka opírá.

Proč je příchod Pána Ježíše velmi blízko?

1. Pohledte nejprve na slova Pána v Lukáši 21,29–31. Jak je známo, Jeho zmínka o fíkovém stromu je podobenstvím. Fíkový strom je poukázáním na Izrael. „*Všelike stromovi*“, to je mnoho jiných národů, které obklopují Izrael. Opětne procitnutí Izraele jako země je znamením toho, že léto viditelné přítomnosti Pána je blízké. K tomuto opětnému procitnutí dnes bezpochyby došlo.
2. Pak je tu ještě 2. Timoteovi 3,1–5. Tam popsání lidí nejsou žádní ateisté nebo agnostici, neboť mají formu pobožnosti. Jsou to lidé s křesťanským vyznáním, kteří ale ve skutečnosti milují sebe, peníze a zábavy. Stav křesťanstva dnes nemůže být lépe popsán než těmito slovy. Každý je obrácen jen k sobě samému, k penězům a k zábavám. Musíme dbát na to, abychom i my nebyli zapleteni do těchto věcí a snad jimi i pohlčeni. Pomyslete ale, že to takto bude „*v posledních dnech*“. **V důsledku toho se nacházíme v posledních dnech.**
3. Za třetí máme ještě 2. Petra 3,3.4. Tam máme proroctví, že přijdou dny, ve kterých se budou lidé posmívat představě o druhém příchodu s odůvodněním, že se nikdy nic katastrofálního nestalo, poněvadž se přece všechno vyvíjí evolučními změnami, které jsou příliš malé na to, abychom si jich mohli všimnout. Pokouším se jen toto proroctví převést do dnešní řeči. Vědomě popírají, že tu v minulosti už byl Boží katastrofální zásah ve formě potopy. Kdyby toto připustili, způsobilo by to zhroucení celé evoluční teorie s jejími vývojovými stupni, které jsou tak nepostřehnutelné, že nemohou být ani dokázány, ani vyvráceny. Druhý příchod posměvače dráždil už dlouho, ale teprve v 19. století začal posměch posměvačů na základě evoluční teorie. A

doba, ve které se takto budou posmívat, je nazvána „poslední dny“. Znovu z toho usuzujeme: **Nyní jsme v posledních dnech.**

Vy, mladí lidé, uvědomte si opětný příchod Pána Ježíše a nemarněte čas, který vám snad ještě zbývá. Mnoho věcí ukazuje na to, že se blížíme chvíli, kdy On opět zasáhne do dění na této zemi. Jeho příchod znamená pro nás slávu, ale znamená také konec doby milosti. Kéž nám Bůh dá, abychom plni horlivosti sloužili živému a pravému Bohu a očekávali z nebe Jeho Syna, který nás vysvobodí od přicházejícího hněvu, kdy nás provždy povolá do své přítomnosti.

F. B. Hole, FMN 5/2013

„KŘEST“ PÁNA JEŽÍŠE

Slova, která Pán Ježíš vyslovil při dvou různých příležitostech, už mnohého čtenáře Bible udivila. První místo je v Marku 10,38.39: „*Můžete-li pít kalich, který já piji, a křtí se křtem, kterýmž já se křtím? A oni řekli jemu: Můžeme. Ježíš pak řekl jim: Kalich zajisté, který já piji, pít budete, a křtem, kterým já se křtím, křtěni budete.*“ Druhé místo pochází z Lukášova evangelia: „*Ale křtem mám křtěn býti, a kterak jsem soužen, dokud se nevykoná!*“ (Lk 12,50)

Abychom těmto slovům mohli dobře rozumět, musíme znát biblický význam slova „křest“. Přitom se nesmíme omezovat na křesťanský křest, který tím většinou rozumíme, jakkoli ten je pro nás důležitý. Písma Nového zákona mluví o „křtu“ a „křtění“ ve zcela různých souvislostech. Jen když toho dbáme, můžeme rozumět vážným, svatým, a přece tak vzácným slovům našeho Pána.

Co znamená „křest“?

Na počátku své veřejné služby se nechal Pán Ježíš od Jana Křtitele pokřtít ve vodě Jordánu. O tom nám podávají zprávu první tři evangelisté (Mt 3,13–16; Mk 1,9; Lk 3,21). Tento křest ve vodě Jordánu byl „*křtem pokání na odpuštění hříchů*“ (Mk 1,4). Jako ohlašovatel Krista, přicházejícího Krále Izraele, jehož příchod oznamoval, měl Jan lid připravit pro Jeho příchod. Činil to svým kázáním evangelia království a křtem pokání. Kdo uvěřil, byl pokřtěn a učinil se tím zajedno se zvěstovaným poselstvím o přicházejícím Králi a Jeho království.

Není proto udivující, když v prvních třech Evangelích čteme, jak se Pán Ježíš sám poddal tomuto křtu? Jako dokonalý Služebník zaujal při tomto křtu na začátku své veřejné služby místo, které naprosto odpovídalo Jeho příchodu v ponížení. Ačkoli byl bez hříchu, činil se v Jordánu zajedno s těmi, kteří se u Jana Křtitele podrobili „*křtu pokání na odpuštění hříchů*“.

Jan Křtitel mluvil ve svém kázání o Tom, jenž přijde po něm. Ten nebude, tak jako on sám, křtít vodou, nýbrž Duchem Svatým a ohněm (doslova: v *Duchu Svatém a ohni*; Mt 3,11; Lk 3,16). Toto ohlášení se vztahuje na dvě konání Pána Ježíše s věčnými následky. Všechny, kteří v Něho uvěří, pokřtí Duchem Svatým, ale všechny ty, kteří Ho nepřijmou, bude křtít ohněm věčného trestu (srv. se Sk 1,5; 11,16; Mt 18,8; 25,41). Jedno se už stalo, druhé je ještě budoucí. Křtem Duchem Svatým, ke kterému došlo v den Letnic po vzkříšení Pána (Sk 2), byli a jsou věřící v Krista zcela úzce věčně spojeni s Bohem, ale také se všemi ostatními, kteří v přítomné době věří v Pána Ježíše. Tvoří společně tělo Krista, Církev (Sk 1,5.8; 2,1–4; 1. Kor 12,12.13). Skrze ještě budoucí křest ohněm budou všichni nevěřící „připoutáni“ k místu věčných muk a věčného Božího soudu. Také zde „křest“ tedy znamená vždy úplné učinění zajedno buď s Duchem Svatým, nebo s ohněm věčného trestu.

Konečně je křesťanským křtem „ve smrt“ Krista způsobeno to, že zvenčí jsme učinění zajedno s Ním jako se zemřelým. Všichni pokřtění byli „s ním pohřbeni skrze křest ve smrt“. Jsou tím zevně „učinění zajedno“ s Kristem a zevním způsobem Ho „oblékli“ (Řím 6,4.5; Gal 3,27). Křtem vydávají svědectví o změně svého postavení: pryč od světa a k zemřelému Kristu. Nezapomínejme však přitom, že křesťanský křest má svůj (sice důležitý) význam jen pro náš život na zemi.

Dokonce i „křest“ Izraelitů v Rudém moři v 1. Korintským 10,2 obsahuje význam učinění zajedno nebo nejužšího spojení. „Křtem“ zde samozřejmě není míněn křesťanský křest – ačkoli v tom můžeme vidět jeho předobraz. Skrze křest v Mojžíše a v moři a v oblaku byly děti Izraele s ním sjednoceny. On byl jejich osvoboditel ze zajetí a jejich vůdce pouští.

Vidíme tedy, že jak při Janově křtu, tak i při křesťanském křtu hraje roli ponoření do vody. Ale ani křest Duchem Svatým, ani křest ohněm nemají s vodou nic společného. Také při křtu v Rudém moři nepřišli Izraelité s vodou do styku, neboť procházeli mořem suchou nohou. Teprve když porozumíme, že křest nemá bezpodmínečně něco společného s vodou, nýbrž že zásadně vyjadřuje učinění zajedno, tj. nejužší spojení, můžeme rozumět výše uvedeným výrokům Pána Ježíše. Ty ukazují do zcela jiného směru než oddíly, o nichž jsme dosud mluvili.

„Křest, kterým já jsem křtěn“

Po těchto úvodních poznámkách bude pro nás snazší rozumět slovům Pána Ježíše o Jeho „křtu“. Obrátme se proto nyní k prvním dvěma zmíněným místům, v nichž Pán mluví o svém „křtu“ (Mk 10).

Právě v tomto Evangelii mluvil po čtvrté a naposledy o svém nadcházejícím utrpení (Mk 10,33 a dále; srv. s Mk 8,31; 9,12.31). Jeho učedníci však sotva mají

porozumění pro to, co Jej zaměstnává. Jejich víra je nejen slabá a bez duchovního porozumění, nýbrž – tak jako tomu je často i při nás – smíšená s tělesnými představami. Očekávají vládu a veřejnou slávu svého Pána. Dva z nich, Jakub a Jan, synové Zebedeovi, si přejí nejvyšší místa cti. Jeden chce sedět po Jeho pravici, druhý po levici (Mk 10,37). Pán jim mírnou formou vyčítá jejich neomluvitelnou neznámost a ještě jednou jim připomíná utrpení, která jsou před Ním: „*Nevíte, zač prosíte. Můžete-li pít kalich, který já piji, a křtít se křtem, kterým já se křtím?*“ (38. verš) Poněvadž se o kalichu, na rozdíl od křtu, zmiňuje ještě vícekrát, víme, že obojím jsou míněna Jeho utrpení a Jeho smrt (Mk 14,36; Jan 18,11). Učedníkům muselo být znovu připomenuto, že Jeho cesta vede hlubokým utrpením ke slávě, a oni tomu ani nyní neporozuměli. To ukazuje jejich odpověď: „*Můžeme.*“ Je velmi nejisté, zda vůbec věděli, co tím říkají.

K našemu údivu jim Pán však jejich postoj potvrzuje. Pak jim říká podobným tajemným způsobem předem, že i oni pro Něho budou trpět: „*Kalich zajisté, který já piji, píti budete, a křtem, kterým já se křtím, křtěni budete.*“ (39. verš) Jakub byl první ze dvanácti apoštolů, jenž vytrpěl mučednickou smrt (Sk 12,2). Jeho bratr Jan byl na konci svého dlouhého života pro Boží slovo a Ježíšovo svědectví vyhnán na ostrov Patmos (Zj 1,9) a zemřel, jak dalece to stará křesťanská tradice dává poznat, rovněž jako mučedník. Tak pili kalich, který On pil, a byli křtěni křtem, jímž On byl křtěn.

A přece, jaký rozdíl ležel mezi jejich utrpením a utrpením Pána, mezi jejich smrtí jako mučedníků a Jeho smrtí! Utrpení ze strany lidí představovalo ten díl tohoto kalicha a tohoto křtu, kterého nezůstali ušetřeni ani věrní učedníci a mučedníci. Ale ve svém díle smíření byl náš Vykupitel zcela sám. Kalich a křest pro Něho zahrnovaly Boží soud nad hříchem (srv. s Lk 12,50; Řím 6,6). „Kalich“ se přitom zdá ukazovat na vnitřní utrpení duše a srdce, „křest“ na vnější utrpení.

Jeho utrpení ze strany nepřátelských lidí jsou podána slovy z Žalmu 69,2.3: „*Vysvobod' mne, ó Bože, neboť jsou dosáhly vody až k duši mé. Pohřížen jsem v hlubokém bahně, v němž dna není; všel jsem do hlubokosti vod, jejichž proud zachvátil mne.*“ Zde je v 15. verši také popsáno volání o Boží záchranu: „*Vytrhni mne z bláta, abych nebyl pohřížen; nechť jsem vytržen od těch, kteří mne nenávidí, jako z hlubokosti vod!*“ Tuto stránku „křtu“ poznali i apoštolové, kteří Ho následovali až do smrti. Ta stojí v Marku 10,38 v popředí. Avšak pro našeho Vykupitele to zdaleka nebylo vše.

„Křest, kterým musím být pokřtěn“

Pán Ježíš mluví v Lukáši 12,50 ještě jednou o křtu, který byl před Ním: „*Křtem mám být pokřtěn, a jak jsem svírán, dokud se nedokoná!*“ (ČSP)

Ve verších 49–53 této kapitoly vidíme účinky příchodu Krista. Důvod a cíl byla Boží láska a její zjevení ve světě. „*Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby soudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.*“ (Jan 3,16.17) Přišel, aby zachránil svůj lid od jejich hříchů (Mt 1,21), a přece už Simeon o Něm v chrámě řekl: „*Aj, položen je tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterému bude odpíráno.*“ (Lk 2,34) Jeho zavržením ze strany Jeho národa byl na zemi zanícen „oheň“. Byl to oheň rozdělení a Božího soudu nad Jeho pozemským lidem (Lk 12,49). Ačkoli Kristus přišel v lásce, následek Jeho příchodu byl „oheň“.

Uzdravoval nemocné, křísil mrtvé a zvěstoval evangelium všem, kteří je chtěli slyšet. A přece v Nazaretu „*neučinil mnoho divů pro nevěru jejich*“ (Mt 13,58; srv. s Mt 17,17). Jan píše: „*A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly... Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.*“ (Jan 1,5.11) Odmítnutím ze strany vůdců lidu bylo omezeno volné rozvinutí Boží lásky v Kristu vůči Jeho lidu. Nemohla plynout tak volně, jak to Bůh chtěl. Důvodem toho byl v člověku přebývajících hřích, který se zjevil v zavržení Mesiáše.

Aby se Boží láska mohla volně rozvíjet nejen vůči Jeho pozemskému lidu, nýbrž vzhledem k celému lidstvu, bylo nutné „*shlazení (odstranění) hříchu*“ Jeho obětí na kříži (Žid 9,26). S tímto dílem spojená utrpení a Jeho smrt představují křest, o kterém Pán Ježíš mluví na tomto místě.

„Křest smrti“, jak může být právem nazván, přinesl našemu Vykupiteli nejhlubší utrpení a smrt jako mzdu hříchu (Řím 6,23; 1. Kor 15,3). Na tom nemohli mít apoštolové ani žádný jiný věřící podíl. Byla to utrpení kvůli hříchu a s tím spojený trest ze strany svatého Boha. On sám nesl naše hříchy na svém těle na dřevě kříže (1. Pt 2,24). Ten, jenž hříchu neznal, byl Bohem učiněn hříchem za nás – abychom se my stali Boží spravedlností v Něm (2. Kor 5,21). Byl tím v soudu jakoby „učiněn zajedno“ s hříchem, ačkoli On byl a zůstal vždy čistý a svatý. Kdo by mohl vyzpytovat s tím spojená utrpení pro Něho? Nad ním propukl Boží soud kvůli našim hříchům a hříchu. Tato stránka „křtu“ zůstala vyhrazena jen Jemu samotnému. Za to Mu můžeme přinášet jen dík a velebení! Nikdy v tom neumdlévejme a nepolevujme!

Až do chvíle, kdy mohl zvolat: „*Dokonáno jest!*“, byl Pán „*svírán*“. Dokud nebyla otázka hříchu jednou provždy a zásadně vyřešena, nemohl tu být dokonalý jas Boží lásky. „*V tom zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho. V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého jako smíření za naše hříchy.*“ (1. Jana 4,9.10)

Pán Ježíš chodil v celém svém životě cestou v obecnství se svým Otcem a v hlubokém pokoji – přes nepřátelství svých protivníků (Jan 14,27; 16,32). Jen u Jeho posledních kroků, když přišla „hodina“ špatnosti lidí, vidíme našeho Pána, jak se „rmoutí“ a je „úzkostný“. Tak tomu bylo zvláště v Getsemane – ve chvílích, kdy celá tíže před Ním stojícího díla ležela na Jeho čisté duši (Mt 26,37; Mk 14,33; Jan 12,27).

Jeho stísněnost (nebo sevřenost) sama nebylo žádné utrpení, nýbrž omezení – a přece, jak tím Pán asi také vnitřně trpěl! Nesvědčí o tom Jeho náрек nad Jeruzalémem, městem velkého Krále, které tak hrubě odmítlo Jeho snahy lásky? *„Jeruzaléme, Jeruzaléme, ježto morduješ proroky, a kamenuješ ty, kteří k tobě bývají poslání, kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, jako slepice kuřátka svá pod křídla? Ale nechtěli jste!“* (Lk 13,34).

Avšak když Pán prošel tím před Ním ležícím „křtem“ na kříži, mohla Boží láska proudit volně. Všechny Boží úmysly milosti jsou založeny na díle vykoupení a smíření, které Kristus vykonal. Jak obdivuhodné a velebení hodné jsou cesty Boha, jenž odmítnutí svého Syna Jeho pozemským lidem nakonec nechal posloužit k tomu, aby všem lidem na celé zemi dílem vykoupení nabídl dokonalou a věčnou záchranu!

A. Remmers, EuE 5/2013

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2013